

22
Glasbena Matica v Ljubljani.

XLII. društveno leto.

XXII. leto rednih društv. koncertov.

V ponedeljek dne 5. in v torek dne 6. januarja 1914, obakrat točno ob pol 8. uri zvečer v veliki dvorani hotela „Union“

dva koncerta

v proslavo spomina slov. skladateljev
bratov dr. Benjamina in dr. Gustava

— Ipavica —

pod vodstvom koncertnega vodje gosp.
Mateja Hubada.

Sodelujejo: Gospa Irma Polakova, operna pevka iz Zagreba (sopran); g. Josip Križaj, operni pevec iz Zagreba (bas); g. Jos. Rijavec, koncertni pevec z Dunaja; orkester pešpolka št. 27; gojenci „Glasbene Matice“; člani društvenega orkestra in pevski zbor „Glasbene Matice“; gg. Josip Pavčič in Niko Štritof, klavirsko spremljevanje.

Vzpored koncerta dne 5. januarja:

1. Dr. Gustav Ipavc:	Slovenec sem (1882)
Danici (18/3)
V mraku (1885)	} Moški zbori.
Dr. Benjamin Ipavc:	Vojaška (1863)
Breži jadra (1873)
Domovini (1852)	
2. Dr. Benjamin Ipavc:	Arija Ivana iz opere „Teharski ple-
miči“ (891)
Mak žari (1906)
Čez noč, čez noč . . . (1907)	} Pesmi, poje
član pevske
zbornice g.
Leop. Kovač.
3. Dr. Gustav Ipavc:	Opolnoči (pred l. 1862)	
Dr. Benjamin Ipavc:	Jadro
Spomladi
Podoknica (1891)
Vihar v jezeru	} Pesmi, poje gosp. Josip
Križaj.
4. Dr. Benjamin Ipavc:	Jutranja pesem (1854) — eden naj-
starejših samospevov
Nezakonska mati (1896)
Na poljani. (1908) — zadnja sklad-
ba pred smrtjo
Pomladni veter (1907)	
5. Dr. Josip Ipavc:	Predigra k II. dejanju spevo-
igre „Princezinja Vrtočlavka“
(1910)	} Svira orkester pod
osebnim vod-
stvom skladatelja.
6. Dr. Josip Ipavc:	„Pravljica“ iz spevoigre „Prince-
zinja Vrtočlavka“ za sopran solo
s spremljevanjem orkestra (1910)	
7. Dr. Josip Ipavc:	Jutro (1908)
Imel sem ljubi dve (1902)	} Moška zbornica.
8. Dr. Gustav Ipavc:	Milada (1875)
Lahko noč (1883)
Kukavica (1902)	
Dr. Benjamin Ipavc:	Pod nebom širnim (1903)
Zapuščeni (1904)
Ej, tedaj! (1906)	} Mešani zbori.
9. Dr. Josip Ipavc:	„Finale“ II. dejanja iz spevoigre „Princezinja Vrto-
člavka“, za soli, mešan zbor in orkester.	

Soli pojo iz prijaznosti: Gdč. Pipa Tavčarjeva, Ivanka Hrastova,
Cenka Severjeva in g. Leopold Kovač.

Vzpored koncerta dne 6. januarja:

1. Govor.	Govori g. Dr. Anton Schwab, skladatelj.	
2. Dr. Gustav Ipavie:	Slovenec sem (1882)
V mraku (1885)
Danici (1873)	} Moški zbori.
Dr. Benjamin Ipavie:	Vojaška (1863)	
3. Dr. Alojzij Ipavie:	Za slovo
(* 1815. l. † 1849)	} Najstarejše pesmi iz prve skladateljeve dobe.
Poje g. Josip Rijavec.
Dr. Benjamin Ipavie:	Vprašanje. Iz rokopisa
Ven v mrak in vihar
Čakanje (1873)
Izdana skrivnost. Iz rokopisa.
Kotiček hočeš si izbrati. Iz rokopisa.
Ponoči. Iz rokopisa.	
4. Dr. Benjamin Ipavie:	Serenada. „Za godbo na lok“ (1898):
I. Allegro moderato
II. Menuetto. — Allegro moderato
III. Andante con variazioni
IV. Finale — Allegro	} Svira ork. na godala: gojenci „Gl. Matice“ in člani „Društva ork.“
5. Dr. Benjamin Ipavie.	Čez noč, čez noč . . . (1907)
Če na poljane rosa pade (1900)
Oblačku (1903)
Ciganka Marija (1902)
Pozabil sem mnogokaj, dekde (1901)	} Najnovejše pesmi iz zadnje skladateljeve dobe.
Poje g. Josip Rijavec.
6. Dr. Gustav Ipavie:	Milada (1875)
Lahko noč (1883)
Kukavica (1902)	} Mešani zbori.
Dr. Benjamin Ipavie:	Pod nebom širnim (1903)
Zapuščen (1904)
Ej, tedaj! . . . (1906)	
7. Dr. Josip Ipavie:	Jutro (1908)
Imel sem ljubi dve (1902)	} Moški zbori.
Dr. Benjamin Ipavie:	Brezi jadra (1873)
Domovini (1852)	

Cene prostorom: Sedeži po 5, 4, 3:50, 3, 2, 1:50, 1 K, stojišča po 1:40 K in 1:20 K, za dijake po 60 in 40 vin. Vstopnice se dobivajo v trafikiki gdč. Jerice Dolenceve v Prešernovi ulici v Ljubljani in na večer koncertov pri blagajni. — Besedilo pesmi z životopisi in slikami skladateljev se dobiva istotam.

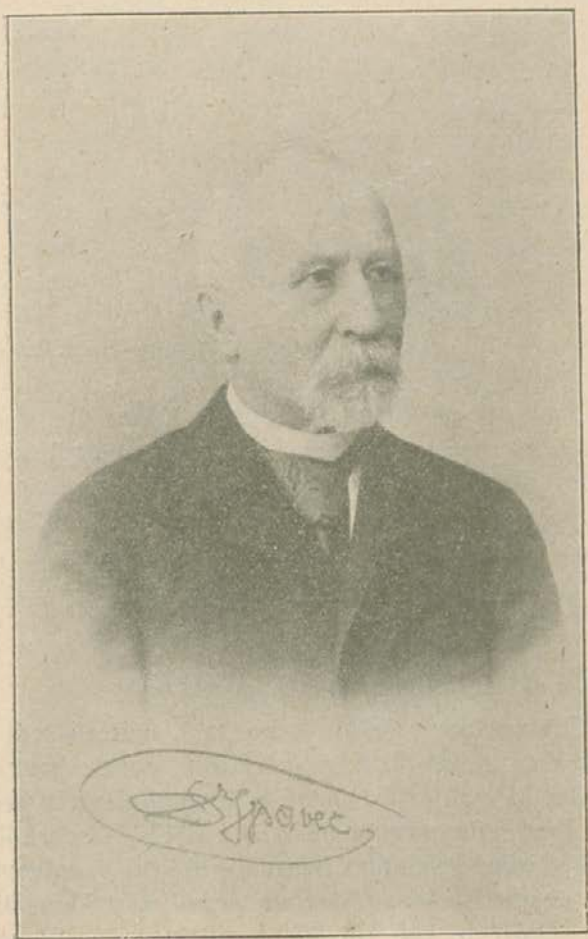
Kar je Prešern naši poeziji, to sta brata Ipavie slovenski glasbi. Vdarila sta na pravo struno, in ta odmeva v srcu vsakega Slovenca. Stopila sta na pozorišče, ko se je slovenska umetna pesem ravno porajala. Da se je vspela tako visoko, si osvojila naša mesta, trge in vasi, se vdomačila med drugimi slovanskimi narodi, k temu sta nemalo pripomogla brata Ipavie.

Slovinci niti ne znamo dosti oceniti, kaj sta brata Ipavie storila za slovensko pesem, za slovensko glasbo. Dolžnost hvaležnosti je, da oživimo spomin na nju.

Dr. Benjamin Ipavie.

Dr. Benjamin Ipavie je bil rojen 24. decembra 1829 v St. Jurju na Štajerskem, kjer je tudi dovršil osnovne šole s skoro izključno nemškim učnim jezikom. Latinske šole je obiskoval v Celju, licej pa v Gradcu. Burno leto 1848. je zapustilo tudi v našem Benjaminu dobre sledove; saj sam pravi, da se je šele tedaj zavedel svojega slovenskega rodu in postal Slovenec. — V Gradcu je obolel; zato se je vrnil na dom k staršem, kjer je ostal dve leti in tako počakal svojega dve leti mlajšega brata Gustava, da je napravil maturo. L. 1850. se je vrnil v Gradec in se posvetil medicinsko-kirurgičnim študijam. V tem času pa se je tudi pridno bavil z glasbo, pisal zборе in kot zborovodja nastopal pri raznih slovenskih prireditvah in „besedah“. L. 1858. je bil promoviran za doktorja vsega zdravilstva. Tudi na Dunaju sta se oba brata pridno bavila z glasbo, najljubši skladatelj jima je bil Beethoven. Iz teh časov datira več zborov in samospevov; eno leto pozneje pa sta izdala prvi večji poizkus „Pesmarico za kratek čas“.

Odslej je živel dr. Benjamin Ipavie v Gradcu in se tu tudi oženil z Ano Vokaunovo l. 1865., kjer je deloval najpreje kot sekundarij v deželni bolnici, pozneje kot praktični zdravnik in primarij na otroški bolnici sv. Ane. Bil je tudi mnogo let predsednik „Podpornemu društvu za slov. visokošolce“ v Gradcu.

Dr. Benjamin Ipavic.

Ves čas svojega življenja vztrajno delaven na polju slovenske glasbene umetnosti, je umrl v visoki starosti dne 20. decembra 1908.

Že l. 1843. je zložil kot dijak pravilen valček, l. 1850. v Gradcu več pesmi, ktere je proizvajal s svojimi tovariši v javnem koncertu. Mnogo jih je prinesla Ripšova „pesmarica“. Ko se je l. 1858. nastanil v Gradcu, je pričel resne študije v kontrapunktu, ki so ga vsposobile za večje umetnostne skladbe. L. 1862. je zložil „Kdo je mar“, ki se je pel po vseh mestih z velikim uspehom; l. 1864. opereto „Tičnik“, za takrat epohalno delo.

Za slovensko pesem se je začela nova doba, diletantizem je prenehal, Ipavčeve skladbe so bodrile tudi druge skladatelje k enakemu delu. L. 1896. je izdal „Nezakonska mati“, o kateri je g. Hofmeister spisal jako laskavo kritiko. Gl. Matica je izdala njegove „Milotinke“, „Zvončki ubrani“. Za Vrtec je zložil mnogo ljubkih, otroških pesmi.

Gojil je tudi plesno glasbo: valčke, kadrilje, tremblante. Povod so bile razne prilike v Gradcu. L. 1892. je prišel med svet z opero „Teharski plemiči“, ki se je ponovno pela v Ljubljani.

Ko se je pričela nova, moderna struja in so „Novi akordi“ odprli svoje predale, je dr. Benjamin Ipavic priobčil v njih nič manj kot 22 komadov. Delal je, dokler mu od starosti ni otrpnela roka.

Dr. Gustav Ipavic.

Dr. Gustav Ipavic je ne le po krvi, temveč tudi po glasbeni in strokovni izobrazbi in delovanju docela brat Benjaminov. Razlika je ta, da je Gustav gojil bolj domačo pesem, dočim se je Benjamin povspel do višjih oblik. Kadarkoli je Gustav dobil v roke prikladno besedilo, ali čul izrednega pevca, že je bila pesem zložena. Njegove pesmi so bile večinoma domoljubne. Zložil je več kot 60 pesmi, ki so večinoma postale narodova last.

Rojen 15. avgusta 1831. v Št. Jurju na Štajerskem, je hodil v domačem kraju v ljudsko šolo, pozneje v gimnazijo v Celju. Maturiral je l. 1848. v Gradcu in se takisto kakor njegov brat Benjamin posvetil medicini. Promoviran je bil 9. junija l. 1858.

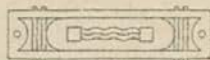
Dr. Gustav Ipavic.

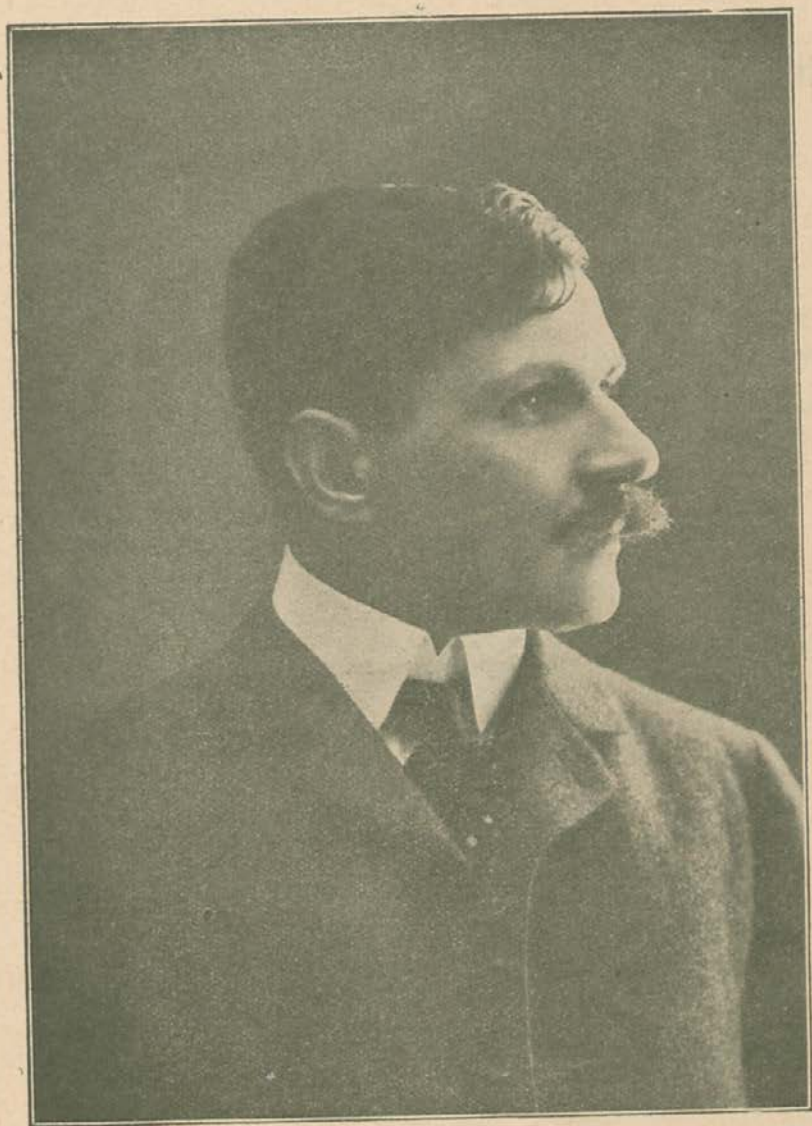
na dunajski univerzi, štiri mesece pozneje kakor Benjamin. Še istega leta je začel zdravniško prakso v svojem rojstnem kraju kot neposredni naslednik svojega očeta; posebej pa je bil še specialista za očesne bolezni.

Vrl narodnjak in vnet za gospodarski napredek, je vodil svojo domačo občino kot župan nad 30 let. Poleg tega je zlagal pesmi v srce segajoče in navdušene, a priljubljene še danes povsod, koder prebivajo Slovenci. — Umrli je 20. avg. 1908. Od številnih njegovih otrok omenimo le sina dr. Josipa, ki je več in odličen slovenski skladatelj.

Dr. Josip Ipavic.

Gustavov sin Josip je tretji glasbenik v rodovini Ipavčevi. Roj. 21/12 1873. je študiral v benediktinskih šolah v Št. Lambertu, Št. Pavlu in že takrat zlagal pesmice, in znal orglati. Višjo gimnazijo je obiskal v Celju, l. 1904 promoviral v Gradcu, kjer je zbudil občno pozornost s svojo skladbo „Možiček“. Nekoliko časa je bil vojaški zdravnik, potem pa je nasledoval svojega očeta v Št. Juriju. Največje njegovo delo je opereta, iz katere se izvaja en del pri zgodovinskem Ipavčevem koncertu. Dr. Josip Ipavic je moderno izobražen glasbenik, od katerega je pričakovati še marsikaj lepega.

Dr. Josip Ipavic.

Besedilo pesmi h koncertu dne 5. januarja.

Slovenec sem. (1882.)

(Jakob Gomilšak.)

1. in 4. kitica.

1. Slovenec sem!
Tako je mati djala,
ko me je dete pestovala;
zatorej dobro vem:
Slovenec sem! | 4. Slovenec sem!
Od zibeli do groba
ne gane moja se zvestoba,
da vsikdar reči smem:
Slovenec sem! |
|--|---|

Danici. (1873.)

(Matija Valjavec.)

Al' na tujem tudi zvezda me poznaš,
ker na mene doli ko doma migljáš?
Zgodnja vzbujevalka,
dne oznanjevalka,
al' me še poznaš?

Jaz poznam še dobro tebe, zvezdica;
stara mati so te mi zaznamila.
Kadar prisvetila,
s'me iz sna zbudila
daleč tam doma!

V mraku. (1885.)

(Anton Funtek.)

Iz stolpa sem mi zvon doni, ko vlega mrak se po vasí. Le dôni, zvon, iz temnih lin, le vzbujaj mi na dom spomin!	Le zvôni mi tako glasan in milo poj čez tujo plan; dasi mi v srcu pólje jad, zvonjenje tvoje slušam rad.
---	---

Ob glasih teh se mi zazdí, Zató pa, zvon, le zvóni mi,
da v daljni svoji sem vasí, na tuji zemlji dôni mi,
kjer ni mi tuj noben obraz, ti zvon večerni, zvon iz lin,
pozná me vsak, vsakogar jaz! le vzbujaj mi na dom spomin!

Vojaška. (1863.)

(Ivan Koseski.)

Kaj bliska se v jasnem, kaj votlo doni
pred nami na levi, na pravi,
od sela do sela v okrogu vrši,
ko jeka v zaprti dobravi?
Orožje se sveti, vojaški je šum,
nabira se čudo okrašenih trum;
vitezi cenjeni,
kam ste namenjeni,
kaj vam zažiga v obrazu pogum?

Mi čvrsti Slovenci smo, gremo na boj
za pravdo, za dom, za cesarja;
zakonu domačemu viteški roj,
protivnemu groza viharja;
obrazе bojarí nam hrabrosti blesk,
desnica, če vdari, razruši kot tresk.
Ude trum ločimo,
grade naskočimo,
tabor pred nami drobi se ko pesk.

Brezi jadra ... (1873 13./4.)

(J. Stritar.)

Brezi jadra, brez krmila,
plava čoln mi čez morje,
ž njim igra valov naj sila;
križem jaz držim roke.

Ne upijte, ne svarite!
Kaj me čaka, dobro vem;
svoje poti se držite,
jaz pa naj po svoji grem.

Po deželi vam zeleni
srca žejna hrepene.
Sreče up je vgasnil meni
moje nima želj srcè.

Zdaj me zibljejo valovi,
rahla sapica pihlja,
jutri ljuti me vetrovi,
potopé naj v dno morja.

Domovini. (1852.)

(Dr. Jakob Razlag.)

Bodi zdrava, domovina,
mili moj slovenski kraj!
Ti prekrasna, ti jedina
meni si zemeljski raj!

Tuje šege, tuje ljudstvo,
so prijat'ljji, bratje ne,
Slava le, slovansko čuvstvo
srce moje veseli.

Primi čelov, zemlja mila,
primi srce moje v dar,
da bi vedno matka bila
nepozabljena nikdar!

Arčija Ivana. (1891.)

(Iz opere „Teharski plemiči“. — Besedilo napisal Anton Funtek.)

Zemljo noč pokriva,
svet pokojno spi;
blažen, kdor počiva
v sanjah brez skrbi;
Bog varuj ga Ti!

Ali kdor gre z doma,
v sreči zlobno strast,
kdor samotno roma
skrunit hišno čast,
Bog, kaznuj ga ti!

V duši svoji nosim
sliko nje zvesto,
zánjo mo'im, prosim
blaženo nebo;
Bog, varuj jo ti!

Mak žari. (12. marca 1906.)

(C. Golar.)

Mak žari, kje si dekle moje ti!
Mak žari. Pomniš... Zlati solnčni žar
bliskal je na najin par.
Vsa gorela si v obraz,
vsa kot mak v poletni čas.

V tvoje oči zatopljen
sanjal sem nebeški sen.
Zdaj sem sam... O kje si ti!
Mak žari, kje si, dekle moje ti!

Čez noč, čez noč . . . (18. maja 1907.)

(Oton Župančič.)

Čez noč pregrnila travica svet je,
čez noč na travo se vsulo je cvetje.

In sapica razkošna hiti po livadi:
„Pozdrav, poljub, otroci od zlate pomladi!“

Veselje, vrišč zaraja pred mano, za mano,
in z rožami in z deco je polje poslano.

O polnoči. (Pred l. 1862.)

(Dav. Trstenjak.)

O polnoči moj duh bedi,	O polnoči moj duh bedi.
vzdiguje se v nebesa,	Za domovino milo
kjer lučnata telesa	in nje krvavo silo
vtirijo se	žaluje se,
skoz veke že;	tuguje se;
o polnoči moj duh bedi.	o polnoči moj duh bedi.

O polnoči moj duh bedi
in Boga moli milo,
da njo bi božje krilo
obsenčalo,
obvarvalo;
o polnoči moj duh bedi.

Jadro.

(Lermontoff — Oton Župančič.)

Samo sred sinjega valovja	Navál vetrov ga sem, tja meče,
na morju jadro se beli . . .	in škriplje jambor, trepeta,
kaj gnalo proč ga od domovja?	ne išče nič v tujini sreče,
Zakaj v daljine hrepeni?	pustilo sreče ni doma.

Pod njim svetló razlit lazur je,
nad njim zlatí se solnca soj —
a jadro hoče divje burje,
kot našlo v burji bi pokoj.

Spomladi.

(Robert Hammerling — Oton Župančič.)

Cvetlice gredo že v cvetje
valovi kot kristal,
brstenje, žarenje in petje —
a meni je v srcu žal.

Naj rajše zima vlada,
naj se cvetke še ne zbudé,
da sreče blažene nada
zasiije mi v bolno srce.

Podoknica. (1891.)

(Iz opere „Teharski plemiči“, spisal Anton Funtek.)

I.

Tebi le se glasi
spev ljubeči moj!
Ti najlepša v vasi
slušaj me nocoj!

Rožo te gojiti
hočem zvest vrtnar
ljubec veren biti,
hočem ti vsekdar!

Daj, da te objamem
od ljubezni vnet,
daj, da s sabo vzamem
rožo vseh deklet!

Daj, da te objamem
od ljubezni vnet,
daj, da s sabo vzamem
rožo vseh deklet!

II.

Tihi dom odkleni
brez strahu tedaj
in zaupno meni
pridi v naročaj.

Noč že zemljo krije
a ljubezni žar
nama naj zasiije
v noči za vsekdar.

Nikdo te ne vidi,
če odpreš mi dom;
pridi torej, pridi,
da tvoj ženin bom!

Nikdo te ne vidi,
če odpreš mi dom,
pridi torej, pridi,
da tvoj ženin bom.

Vihar v jezeru.

(Prevel Oton Župančič.)

Zakaj, valovi, težki vaš spev,
zakaj, valovi, burni vaš gnev,
zakaj, valovi, bučni vaš hrum,
zakaj, valovi, brizg vaš in šum?

Ves zrak, vse nebo
kot ribje oko,
odkod vam divjanje
prečudno to?

Ne gane list se drevju okrog,
in vendar valovi ječijo težko;
saj vem, odkod zamolkli grom:
vihar je v globini pod jezerom.

Jutranja pesem.

(Zložil dr. Gustav Ipavic, vglasbil dr. Benjamin Ipavic 25./VII. 1854.
Prevel Oton Župančič.)

Rano zvonček z jasnih lin
novi dan oznanja,
z njim škrjanček iz nižin
k nebu se poganja.

In v zahvalo klanjajo
cvetke se na trati,
mislí kvišku sanjajo —
morem li molčati?

Kadar solnca prvi sev
gôri vrh odeva,
pojem, da moj glasni spev
vseokrog odmeva.

Nezakonska mati. (6. maja 1896.)

(Dr France Prešeren.)

Kaj pa je tebe treba biló,
dete ljubo, dete lepó!
Meni mladi deklici,
neporočeni materi?

On, ki je sam bil ljubi moj,
on, ki je pravi oče tvoj,
šel je po sveti, Bog ve kam;
tebe in mene ga je sram!

Oče so kleli, topli me
mati nad mano jokali se,
moji se mene sram'vali so,
tuji za mano kazali so.

Kaj pa je tebe treba biló,
dete ljubo, dete lepó!
Al' te je bilo treba al' ne,
vendar presrčno ljubim te.

Meni nebo odprto se zdi, On, ki ptice pod nebom živi,
kadar se v tvoje ozrem oči, naj ti dá srečne, vesele dni!
kadar prijazno nasmeješ se, Al' te je bilo treba al' ne,
kar sem prebila, pozabljeno je. vedno bom srčno ljubila te.

Na poljani. (14. avg. 1908.)

(Oton Župančič.)

(Zadnja skladba pred smrtjo.)

Kakor živi eveti
letajo metulčki
po livadi po zeleni,
pod rumenim solnčecem.

Kot da prišli bratci
bratev so obiskat,
seli so metulčki
na zelene vejice.

Kot bi počivali
na grmeh metulčki,
eveti se belijo
na zelenih vejicah.

Gostoljubno bratci
brateem so postregli:
pili so medico
iz srebrnih kupičie.

Ko so se napili
so se poslovili
in se pošalili:
„Kdaj pa vi k nam pridete?“

Pomladni veter. (7. aprila 1907.)

(Oton Župančič.)

E, mačice! Kdaj pa ste splezale tak naglo na vrbinje?
Ni dolgo še, kar v ivje zavite so veje iztezale se v mraz.

Pa kdaj si, glog, si cvetja nabral?
Kot iz snežink posneto
je v bele čipke speto
kaj res že kučmo z glave dal je čas?

Pa deklice! Kaj je dahnilo v vas?
Kaj vam oči je vžgalo,
kaj v nedrih vam pognalo?
„Pst!“ „To se ne pove pri nas v obraz.“ Pa ne.

Pravljica

iz operete „Princezinja Vrtoglavka“ (l. 1910.) (Spisala Mara Berksova,
prevel M. Pugalj.)

Bilo v davnih je časih,
prababica siva to vè
starega leta po noči —
k srcu se najde srce! — Ah!

Iz jezera povodne rože cvet,
glej, bujno dviga se
in vila o polnoči —
zdaj čara ti srečo, gorjè!

„Školjki v rokah dve mi glej,
ktero voliš mi povej!
Ta kristal je, ta z zlata,
kakor sreča iz sveta:
„Vzemi zlato!“ — „Nečem je!

Ker kristal je sončice
zlato sončice; daj kristalno; —
— vse gorje vzemi le
seboj v morje!“ — Ah!

In vila izgine otožno
v zelene globine vodè:
„Zgubljena si sreča ljubezni,
zgubljen si, o raj — o gorje!“

Še danes ob jezeru potnik
čuje odmev iz vode,
tožno po ločju odmeva:
„Zgubljen raj! — Gorje!“

Jutro. (1908.)

(Radinski.)

Mirno vse po dolu,
mrak jutranji nad vasjo,
giblje se škrjanček v sanji
dremlje še nebo.
Somrak gine, — a iz njega
vstajajo planine.

Glej izza gore,
prihiti mi zlatokrili prvi žar,
lahno se smeje
neba mogočni čar —
— vir življenja.

Zdaj škrjanček se iz gnezda
dvigne,
kvišku švigne,
grlo pesem mu zveni,
glasov sto in sto rodi —
— glasov sto veselje poje.

Ti, ki bivaš nad višino,
Ti, ki čuvaš mi dolino,
Ti, ki zreš v srca globino,
— na molitvo duše moje.

Imel sem ljubi dve... (1902.)

(L. Habetov.)

Imel sem ljubi dve...
a jedno sem izgubil.
Naj bo, pa bom odsle
srčneje drugo ljubil.

Pozabil bom, oj te deklet,
a tebi domovina,
srce poklanjam vse.
Ti ljuba zdaj jedina.

Milada. (1875.)

(Fr. Končan.)

Ob rek obalih val šumi
v glasovih žalih: „Več ga ni!“
Na vrtu roži dan bleđi,
pa slavec toži: „Več ga ni!“

V temni dobravi dih šumi,
drevosom pravi: „Več ga ni!“
Ko zora počí, noč beži,
solzice toči: „Več ga ni!“

In srce vedno govori
le tožbo jédno: „Več ga ni!“

Ob rek obalih val šumi
v glasovih žalih: „Več ga ni!“
Na vrtu roži dan bleđi,
pa slavec toži: „Več ga ni!“

Lahko noč. (1883.)

(I. Zupan.)

Lahko noč, dekle sladko!
Rož'ce glav'ce so nagnile,
v gozdu ptice potihñile,
mrak ognil je zemljo.

Mirno le zapri oči,
glav'ca ti je že zaspana,
delo, pesem sta končana.
Sladko spavaj brez skrbi!

Lahko noč, ljubo dekle!
Ak' se moj obraz ti sanja,
naj ga duša ne odganja,
v dno sreca naj ga zapre.

Kukavica. (1902.)

(Narodna.)

Slišala sem ptičko pet',
zapela je: kuku;
ktera more nek to bit',
ki poje tak' lepo.

Kaj te bom poslušala,
za norca me imaš;
sem te dost'krat slišala,
kakošen glas imaš.

To je gotovo kukavea,
je moj'ga sreca ljubica.
Kuku, kuku, kuku, kuku,
tako je kukala.

A kukavca je kukala,
na vejah se je gugala.
Kuku, kuku, kuku, kuku,
tako je kukala.

Pod nebom širnim. (9./5. 1903.)

(A. Gradnik.)

Pod nebom širnim
srečala sta se oblačka dva,
pozdravila, poljubila
in spet narazen šla.

Po nebu širnem
semtertja podil ju je viha
osamljena oblačka dva
več nista našla se nikdar.

Zapuščen. (16./VI. 1904.)

(Babtista.)

Rodile so se tri rože
na sredi tega polja;
pa moja ni bila nobena,
nobena rožica.

In cvele so, cvele tri rože
na sredi tega polja;
pa moja ni bila nobena,
nobena rožica.

In ko so me pokopali
na sredi tega polja:
ni ena za manoj jokala,
ni ena rožica.

Ej, tedaj!

(Utva.)

To skladbo je zložil dr. Benjamin dne 24./12. 1906. na dan svoje 77 letnice in poklonil svoji soprogi gospe Ani Ipavc.

Na platani slavček plaka,
plaka v tihi mrak,
na gredicah noči čaka,
koprneči mak.

Ej, tedaj pa fantič pride
k meni v vas,
da poljubi mi očesi, ustni
in obraz;

Ko pa vtihne bolni slavec
in zaspi,
in ko mak se v nočno temo
potopi:

da mi pravi o ljubezni
in o lepših dneh,
da privabi mi na ustni
spet brezskrben smeh.

Besedilo pesmi h koncertu dne 6. januarja.

Slovenec sem.

(Besede zložil Jakob Gomilšek.) (Glej vzpored I. koncerta str. 10.)

V mraku.

(Besede zložil Anton Funtek.) (Glej vzpored I. koncerta str. 10.)

Danici.

(Besede zložil Matija Valjavec.) (Glej vzpored I. koncerta str. 10.)

Vojaška.

(Besede zložil Ivan Koseski.) (Glej vzpored I. koncerta str. 11.)

„Za slovo.“

(Besede zložil dr. Gustav Ipavc, uglasbil dr. Alojzij Ipavc pred l. 1849.
Prevel Oton Župančič.)

Prišel je čas — naj bo tedaj,
vsak zase išči sreče;
obličje ti blede — zakaj
ves život trepeče?

Usoda kruto me sodi
v srce zadira ost.
Vsa sreča je proč,
nikjer ni pokoja
in le smrt ozdravi to bridkost.

Za hip naj milo ti oko
na meni še počiva,
roko podaj mi zadnjikrat
potle v miru se ločiva.

In če kedaj ti tuji kraj
pokoja dahne v dušo,
in če se name spomniš, znaj,
da spim pod hladno rušo!

O, vem, takrat čez tvoj obraz
se tajna solza vlije,
takrat kot dih v večerni čas
spev moj te vso ovije.

Vprašanje.

(C. Cerri — Oton Župančič.)

Ondan vpraša me deklè,
kaj na svetu je ljubav —
pesnikom je znano vse,
kar rekò, bo večno prav.

Pri cvetlicah vonj sladak,
svetlim zvezdam je sijaj,
na goricah čisti zrak,
in v dolini šumni gaj.

V srcu pa ljubezni čar
vonj je, zrak in šum in soj,
nerazrešen za vsikdar,
hrepenenje nepokoj.

Ven v mrak in vihar.

(Iz ruskega Lermontova v slovenščino prevel Oton Župančič.)

Grom divji pod nebom
dež bije srdito,
plah zbežal je s poljá
kmet, pustil je žito.
Vse išče zavetje
pod varni spè krov,
jaz v mrak in vihar, —
kaj zavetja mi mar!

Kaj meni vaš krov!
Jaz rajši poginem
v viharju in blisku,
v šumenju vetrov,
kot tu bi se stiskal
pod varni vaš krov.
Ven v mrak in vihar, —
kaj zavetja mi mar!

Čakanje. (9 julija 1873.)

(J. Pajk.)

Nočca je tiha,
vetrček piha;
sladko rožice vse,
v sanjah giblejo se.

Rožica ena
le je bolena,
ne zatiska oči,
tožna v noči bedi.

Deklica sama
gleda iz hrama,
roža mojga srea
mene čaka doma.

Zvezde prebira
v nje se ozira,
na trepalnici pa
solza jej lesketa.

Nebo je jasno —
solnce je krasno,
jasne bolj so oči,
krasne bolj so noči.

Zvezdice milo
so tolažilo
miljših ni tolažnic
od ljubezni solzic.

Izdana skrivnost.

(Iz nemščine — Oton Župančič.)

Deklè sem poljubljal po noči, nihče naju videl ni, le zvezde so gledale z néba, ljubezen se zvezd ne boji.	A zvezda pade v morje skrivnost mu tiho pové, morje zaupa jo veslu, od vesla čolnar jo izvé.
---	---

In ta čolnar jo zapel je,
ko šel je k ljubi v vas,
sedaj jo pojo po vseh cestah
dekleta in fantje na glas.

Kotiček hočeš si izbrati.

(Prager Emil — Oton Župančič.)

Kotiček hočeš si izbrati, za vse življenje miren stan? Poglej, že davno, drago dete, ti v mojem srcu je izbran.	V njem res prijetno bo živeti, nič sporov, zmed, le mir s teboj, in ker je hram trdnò zaklenjen se tudi nič tatov ne boj.
--	--

Vnaprej mi plačaš najemnino:
poljub mi z ustec lepih daj,
potem sva bót, in v mojem srcu
lahkó prebivaš vekomaj.

Ponoči.

(G. Luide — Oton Župančič.)

Iskrijo se zvezde v višavi, trepečejo v svetli mrak, o ljubica, kje si v daljavi, kod daleč ti hodi korak!	Svetlobo lije mesec daleč čez dol, goró, — daj, mesec, pa ti pozdravi ljubico prav srénó.
---	--

Serenada. (1./12. 1898.)

Čez noč, čez noč... (1907.)

(Oton Župančič.) (Glej vzpored I. koncerta str. 13.)

Če na poljane rosa pade... (1900.)

(Aleksandrov.)

Če na poljane rosa pade,
poljana ljubeča blešči,
če na poljane slana pade,
pomlad jo oživi.

Kostanji, lipe zelenijo,
če ptič jim poje maj,
kostanji, lipe govorijo,
da vse se vrne kdaj.

Le ti pomlad, ki v srce siješ,
le ti ne prideš več nazaj?
Ah, če enkrat samo se skriješ,
umrla si za vekomaj?

Oblačku. (1903.)

(A. Aškerc.)

Pod nebom gre oblak,
oblak ko ptič lehak;
črez gore, črez doline
podi ga sever jak.

Na hišo sred vasi
z višave se ozri!
nemara da pred hišoj
tam nekdo zdaj sedi.

Oblaček beli moj!
Pač plul boš nad vasjoj,
v dolini tam globoki,
postoj nad njoj, postoj!

Če videl boš obraz
v okviru zlatih las,
glej, v duši sem ga nosil
obraz tak nekdej jaz.

Ciganka Marija. (1902.)

(Dimitrij Ahasverov.)

O, ti črna ciganka Marija!
kake čudne imaš ti oči,
da pozabiti zdaj jih ne morem,
da od njih zdaj srce me boli!

„Prerokujem naj srečo še tebi!“ rekla si,
mi pogledala dlan
pa si čitala mojo usodo: rekla si
„Tek življenja moj bil ti je znan...“

Pozabil sem mnogokaj, dekle . . . (16./7.1901.)

(Aleksandrov.)

Pozabil sem mnogokaj, dekle, Pozabil sem mnogokaj, dekle,
mnogo sanj, besedi, mnogo dni in noči,
le onih ne, le onih ne,
v katerih ljubezen do te plameni. v katerih iskale te moje oči.

Pozabil sem mnogokaj, dekle
in mnogokaj večno naj spi.
Le ljubezen
v srcu samotnem do te naj gori!

Milada.

(Fr. Končan.) (Glej vzpored I. koncerta str. 18.)

Lahko noč.

(I. Zupan.) (Glej vzpored I. koncerta str. 18.)

Kukavica.

(Narodna.) (Glej vzpored I. koncerta str. 18.)

Pod nebom širnim.

(A. Gradnik.) (Glej vzpored I. koncerta str. 19.)

Zapuščen . . .

(Bablista.) (Glej vzpored I. koncerta str. 19.)

Ej, tedaj . . .

(Utva.) (Glej vzpored I. koncerta str. 19.)

Jutro.

(Radinski.) (Glej vzpored I. koncerta str. 17.)

Imel sem ljubi dve.

(L. Habetov.) (Glej vzpored I. koncerta str. 17.)

Brezi jadra.

(Josip Stritar.) (Glej vzpored I. koncerta str. 11.)

Domovini.

(Dr. Jakob Razlag.) (Glej vzpored I. koncerta str. 12.)

